

24. FESTIVAL AUTORSKO FIL M

**SRDAN
GOLUBOVIĆ:**
Pošten i
tačan odnos
prema
stvarnosti

**TRULO JE
NEŠTO
U DRŽAVI
SVETSKOJ**

**ŽILNIKOVA
INTERNACIONALA**

23 — 30. NOVEMBAR 2018.

SRDAN GOLUBOVIĆ: Pošten i tačan odnos prema stvarnosti

Srdan Golubović, reditelj i član Saveta Festivala autorskog filma, u Pribroju je u jeku snimanja svog filma „Otac“. U kratkom razgovoru za Danas skreće pažnju na film „Teret“ Ognjena Glavonića, koji je prema njegovim rečima „jedan od najznačajnijih domaćih filmova u poslednjih deset godina“.

– Film „Teret“ je ove godine bio premijerno prikazan u Kanu, a na FAF-u će biti u konkurenciji za nagradu. Za mene je bilo jako važno da „Teret“ bude na festivalu. To je film koji se bavi razotkrivanjem bliske prošlosti o kojoj se i dalje priča, a sa druge strane na izuzetan estetski i poetski način ima pošten i tačan odnos prema našoj stvarnosti – ističe Golubović

On kaže da ono što veoma voli u ovom filmu, uz njegov snažan društveno-politički aspekt, jeste i to što on nosi novu poetsku stvarnost jednog izuzetno darovitog reditelja.

– Sa druge strane, film „Teret“ nas, na neki način, opet stavlja ispred ogledala da se suočimo sa samim sobom što je, u stvari, jedini put da kao društvo sazrimo i da se osposobimo da krenemo napred – konstatuje Golubović

To što su film kritikovali u medijima i oni koji ga nisu pogledali jeste valjda nešto što ne može da se izbegne kada je reč o temama koje su aktuelne i važne za društvo, dodaje on.

– Uostalom, obaveza umetnosti jeste da provocira, a taj film na izuzetno pametan i dobar način provocira javnost – smatra naš sagovornik.

Kada je reč o Željimiru Žilniku, koji će na 24. FAF-u dobiti priznanje za životno delo i njegovom mestu u kinematografiji, Golubović kaže:

– Žilnik je jedan od najvećih autora jugoslovenskog filma koji je posebnim svetom, koji je bliži dokumentarizmu života, poetici slobode i poetici u kojoj nema pravila, specifičan reditelj ne samo u našim okvirima, nego i u okvirima evropskog filma. U kontekstu crnog talasa Žilnik je možda jedan od najrazbarušnijih reditelja koji je najviše tragao za novim autorskim formama. Zbog svega toga i nagrade koju će dobiti, plakat 24. FAF-a je inspirisan njegovim filmom „Rani radovi“, a ono što je zanimljivo na toj fotografiji, koja u sebi nosi bunt što je vrlo važno za ovo vreme, je da ima i ogoljenost

Zadatak umetnosti jeste da gurne jezik u kvaran zub i da u stvari time provocira društvo

Srdan Golubović

u simbolu jednog polunagovog čoveka koji je bio strašno važan za ovu sredinu. To je novinar Bogdan Timarić. Podsećanje na Žilnika i taj film koji je pobedio u Berlinu su svojevrsna obaveza FAF-a – da podseća na vrednosti jugoslovenskog i srpskog filma na koje treba da se oslanjamo i koje su temelj kulture u kojoj živimo – kaže Golubović. On podseća da je bunt suština umetničkog stvaralaštva i da FAF već godinama pokušava da na to podseti.

– Bunt je jedini pravi odnos prema umetnosti koja ima obavezu da talasa vodu, da remeti malograđanski mir i da postavlja pitanja društvu koja ponekad mogu i da bole. Zadatak umetnosti jeste da gurne jezik u kvaran zub i da u stvari time provocira društvo – konstatuje Golubović.

Što se tiče preporuka koji film bi trebalo pogledati on izdvaja ostvarenje „Srećan kao Lazaro“ Alice Rohrwacher, italijanske mlade a već priznate rediteljke, vrlo specifičnog stila, koja je, kako kaže Golubović, s jedne strane bliska italijanskom neorealizmu a možda čak duhu ranih filmova Emira Kusturice. Takođe, Golubović preporučuje kanskog pobednika, film „Kradljivci“, japanskog reditelja Korede Hirokazua koji je prema njegovoj oceni jedan od najboljih filmova ove godine, zatim „Teret“ i, svakako, „Ti imaš noć“ crnogorskog reditelja Ivana Salatića, čiji je film prikazan ove godine u Veneciji.

– Jedan mlad i opet poseban autor koji ima neki samo svoj pogled na umetnost i život i po tome je izuzetno zanimljiv. Reditelj sopstvenog sveta, tvrdoglav i izuzetno i drugačiji od svega što postoji u eksjugoslovenskoj kinematografiji – poručuje Golubović. ▲

GLAVNI PROGRAM ...

AJKA

(R: Sergey Dvortsevov, Rusija, Nemačka, Poljska, Kazahstan, Kina, 100')

SOFIJA

(R: Meryem Benmar, Francuska, Belgija, Katar, 80')

DUGO PUTOVANJE U NOĆ

(R: Bi Gan, Kina, Francuska, 140')

Festival autorskog filma

24. put, od 23. do 30. novembra

TERET

Originalni / Međunarodni naziv: Teret/ The Load
Režija: Ognjen Glavonić; Scenario: Ognjen Glavonić;
Uloge: Leon Lucev, Pavle Čemerikić, Tamara Krcunović;
Direktor fotografije: Tatjana Krstevski; Montaža: Jelena Maksimović
Zemlja produkcije: Srbija, Francuska, Hrvatska, Iran, Katar
Trajanje: 98'; Jezik: srpski

Vlada radi kao vozač kamiona tokom NATO bombardovanja Srbije 1999. godine. Dobija misteriozni teret koji treba da preveze sa Kosova za Beograd. Dok vozi kroz nepoznatu teritoriju, pokušava da pronađe put kroz zemlju izmučenu od rata. Vlada zna da, jednom kad završi posao, mora da se vrati kući i snosi posledice svog postupka.

ZAPOSLENA

(R: Nikos Labôt, Grčka, Francuska, Srbija, 90')

NE ZANIMA ME DA LI ĆEMO SE UPISATI U ISTORIJU KAO VARVARI

(R: Radu Jude, Rumunija, Češka Republika, Francuska, Bugarska, Nemačka, 140')

JEDAN DAN

(R: Zsófia Szilágyi, Mađarska, 99')

Ovogodišnji glavni program FAF nudi 29 filmova, od čega se njih **DESET** takmiči za Gran pri Aleksandar Saša Petrović

Lokacije festivala ove godine biće Kombank dvorana, Dom omladine Beograda, a oznaku FAF nosiće i Dvorana Kulturnog centra Beograda, Dom kulture Studentski grad, Fontana, Jugoslovenska kinoteka, Centar za kulturu „Vlada Divljan“ i Art bioskop.

GRANICE, KIŠE

(R: Vlastimir Sudari i Nikola Mijović, Republika Srpska/Bosna i Hercegovina, Crna Gora, Srbija, Švedska, Velika Britanija, 94')

TI IMAŠ NOĆ

(R: Ivan Salatić, Crna Gora, Srbija, Katar, 82')

MRTVI I OSTALI

(R: João Salaviza & Renée Nader Messoro, Brazil, Portugal, 114')

FILMOVI
U OKVIRU
GLAVNOG
PROGRAMA

KRADLJIVCI

(R: Kore-eda Hirokazu, Japan, 121')
Kan, 2018 – Zlatna palma

SVI ZNAJU

(R: Asghar Farhadi, Španija, Francuska, Italija, 130')

ASAKO I & II

(R: Ryūsuke Hamaguchi, Japan, Francuska, 119')

KLIMAKS

(R: Gaspar Noé, Francuska, Engleska, Belgija, 95')

SUTON

(R: László Nemes, Mađarska, Francuska, 124')

DEVOJKA

(R: Luka Dhont, Belgija, Holandija, 105')
Kan 2018, Caméra d'Or – Najbolji debitantski film

ŽIVI BRZO, UMIRI POLAKO

(R: Christophe Honoré, Francuska, 132')

SPELEONAUT

(R: Sonja Đekić, Srbija, 57')

SREĆAN KAO LAZARO

(R: Alice Rohrwacher, Italija, Švajcarska, Francuska, Nemačka, 125')

VREME ZA NAS

(R: Carlos Reygadas, Meksiko, Francuska, Nemačka, Danska, Švedska, 173')

DRVO DIVLJE KRUŠKE

(R: Nuri Bilge Ceylan, Turska, Francuska, Nemačka, Bugarska, Švedska, 188')

ŽIVOT MEĐU ZVEZDAMA

(R: Claire Denis, Nemačka, Francuska, Velika Britanija, Poljska, SAD, 110')

NAJLEPŠA ZEMLJA NA SVETU

(R: Željimir Žilnik, Austrija, Slovenija, Srbija, Hrvatska, 100')

PEPEO JE NAJČISTIJE BELO

(R: Jia Zhang-Ke, Kina, Francuska, Japan, 150')

GRANICA

(R: Ali Abbasi, Švedska, Danska, 110')

HOTEL PORED REKE

(R: Sang-soo Hong, Južna Koreja, 96')

TRULO JE NEŠTO U DRŽAVI SVETSKOJ

24. Festival autorskog filma održava se u jednom društvu, i jednom svetu na izmaku preostalih rezervi smisla. U svetu i društvu čija svakodnevica sve više postaje iscrpljujući rijaliti-spektakl, ili tabloidna senzacija. Takvom modelu „zavičaja“ i „čovečanstva“ naš festival suprotstavlja onaj, makar imaginarni, model u kojem su istina, vrednost i smisao sačuvani, ne samo kao reči koje zveče.

Zato je perspektiva autora ujedno i alternativa: drugačiji, zalećeni pogled na isti ovaj naš život i planetu koje neprekidno pustoše i krivotvore nebrojene vojske, mediji, korporacije, njihovih inaugurisani megafoni, povelje i zakoni. Od „Kradljivaca“ Hirokazu Korede, do „Sutona“ Lasla Nemeša, i od Džejanovog „Drveta divlje kruške“ do „Varvara“ Radu Žudea – taj je pogled autora duhoviti i sarkastičan, jednako kao što je iznenađujući, poetski moćan, razoran spram dogmi, predrasuda i opštih mesta. Trulo je nešto u državi svetskoj i Čoveku koji ju je stvorio, ne prestaju da ponavljaju naši autori – ne prestajući da, u isti mah, slave svaki trenutak običnog, malog života koji, nasuprot „velikoj istoriji“ priča vlastitu povest. neponovljivu, mističnu i neizrecivu.

Iz drugačijeg pogleda nastaju i dela domaćih autora (ili koprodukcija), u ovogodišnjem izboru tako kritički nastrojena, angažovana u sagledavanju mračne prošlosti i besperspektivne sadašnjosti („Teret“, „Ti imaš noć“) ili istraživački orijentisana u propitivanju granica ljudske prirode („Speleonaut“).

Zato i Nagradu za životno delo 24. festivala dobija autor alternative, ne samo u odnosu na konvencije produkcije, principe dramaturgije i rediteljske estetike. Željimir Žilnik, „neopevani heroj evropskog filma“, angažovanog i nezavisnog, model je i drugačijeg svetonazora, koji već pola veka na marginama dosledno traga za svojim junacima i životnom istinom.

To je i razlog što su prateći programi ove godine usmereni ka neisprčanom u velikim opusima: na živu vezu autorske kritike i prakse u delu Žaka Riveta; na zaboravljenu seriju „Pesma“ kao omaž Živojinu Pavloviću; ili na nove aspekte dragocene studije Vlastimira Sudara o Saši Petroviću („Portret umjetnika kao političkog identiteta“). Najzad, i ka neistraženom odnosu istaknutih domaćih pripovedača prema fenomenu i nasleđu Autorskog filma (u programu Priča i autorski film).

Drugačiji pogled nudi i plakat ovogodišnjeg festivala: prizivanje utopijskih, revolucionarnih potencijala '68. ujedno priziva i zatamnjeno carstvo slobode u gledaocu, njegovo buđenje iz hipnotičke seanse liberalnog kanibalizma.

**Dobro došli na
24. Festival autorskog filma!**

Savet festivala

Žilnikova Internacionala

Povodom aktuelne Nagrade za životno delo, moramo priznati privilegiju vlastite pozicije u praćenju jedne od zaista legendarnih karijera u istoriji evropskog filma, opusa koji se i dalje razvija dajući plodove. Željimir Žilnik neopevani je heroj evropskog filma, postojani i pouzdani model niza mogućnosti nezavisne i angažovane filmske umetnosti. Ovoj retrospektivi dobro pristaje naziv Žilnikova Internacionala, budući da je on ujedinjujuća simbolička snaga za sineaste svih nacija i zemalja.

Žilnik je pionir intervencionističkog filma, baš kao što je i pionir u brisanju granica između fikcije i nefikcije. Performativni kvaliteti njegovih filmova uvek služe uklanjanju ukrasne maske koja nam skriva pravo stanje društva. U mnogim svojim izjavama, Žilnik ponavlja da je uvek na strani marginalizovanih, ljudi u nevolji. To su individue koje naseljavaju njegovu Internacionalu, koje obezbeđuju njen raison d'être. Ima još posla koji treba da bude obavljen u borbi za humaniju i inkluzivniju egzistenciju. Uloga koju film može da odigra u ovoj borbi osvetljena je putem kojim Žilnik ide. Ikona

američkog aktivizma Martin Luter King apelovao je na svoje rodnike da se nikada ne prilagode jednom nepravdom društvu. Žilnikovi filmovi dosledno odgovaraju na taj poziv, kako u estetici odbijanja, tako i u ekonomički oskudice. Kao takav, on reprezentuje istinsku avangardu.

Ova retrospektiva nudi širok presek Žilnikove karijere, od debitantskog igranog filma „Rani radovi“ (1969) pa do njegovih savremenih radova nastalih u ovom veku, uključujući i domaću premijeru novog filma Najlepša zemlja na svetu. Projekcija svakog igranog filma u ovom programu uključuje i kratki Žilnikov film koji kontekstualizuje i proširuje istraživanu temu. Tako program uključuje teme migracije, rada, seksa, revolucije, kapitalizma, urbanog i mnoge druge. Rezultat toga je razuđeni portret umetnika, značajnog i van njegove generacije, i izvan njegovog regiona. Iz decenije u deceniju stvaranja, iz decenije u deceniju života, on nastavlja da nas nagoni da zbacujemo lance, krećući se za njim, do više kadra i van njega.

Greg de Cuir Jr., selektor programa

Novi film Željimira Žilnika: „Najlepša zemlja na svetu“

Utopijski duh '68. godine na 24. FAF-u

24. Festival autorskog filma (FAF) u Beogradu održaće se od 23. do 30. novembra 2018. godine. Plakat 24. Festivala autorskog filma kreirala je vizuelna umetnica Vesna Pešić Becha. Inspirisan je čuvenom fotografijom iz filma Želimira Žilnika „Rani radovi“, dela u kojem revolucionarni, utopijski duh '68. nalazi svoj najekstremniji izraz. Na fotografiji je tumač jedne od glavnih uloga, legendarni novinar Bogdan Tirnanić; autor fotografije je Andrej Popović.

24. Festival autorskog filma će kao i svake godine imati raznovrstan program, pobjednike svetskih filmskih festivala, nova ostvarenja reditelja već poznatih publici i zanimljive filmove koji prikazuju nešto potpuno drugačije i novo u autorskom filmu. Veliki broj filmskih stvaralaca čiji će filmovi biti u ovogodišnjem programu održaće i nekoliko radionica.

Glavna festivalska lokacija ove godine biće Kombank dvorana, a FAF će se takođe održavati u Domu omladine, Dvorani Kulturnog centra Beograda, Jugoslovenskoj kinoteci, bioskopu Fontana, bioskopu „Vlada Divljan“, Domu kulture Studentski grad i bioskopu Art Kolarčeva zadužbina.

Festival autorskog filma Beograd (FAF) je osnovan 1994. godine sa ciljem da domaćoj publici predstavi najbolja savremena dela sedme umetnosti. Ostvarenja koja se na festivalu prikazuju drugačija su od većine filmova sa redovnog bioskopskog repertoara – ne teže puko zabavi, već tragaju za dubljom, istinitijom i kompleksnijom slikom današnjeg sveta i čoveka.

Festival autorskog filma

POSEBNO IZDANJE LISTA DANAS

Priredila Aleksandra Ćuk
Korektura Ana Rončević
Obrada fotografija Stanislav Milojković
Prelom Zoran Spahić

SRĐAN VUČINIĆ: Iskorak je i kad nam autor izmeni utvrđeni pogled na svet

Srđan Vučinić, umetnički direktor Festivala autorskog filma (FAF), poručuje da će i njegovo 24. izdanje doneti zanimljive autorske izraze i da su njemu lično najinteresantniji filmovi koji su ga iznenadili, pa čak i zbunili. Ističe da su domaći filmovi kritički intonirani, duboko angažovani i smatra da je selekcija domaćih ostvarenja 24. FAF-a najbolja u poslednjih deset godina. O svemu ovome, kao i o drugim programima festivala, te filmovima koje preporučuje govori u intervjuu za Danas.

Postoji li veza između vizuelnog rešenja 24. FAF-a i poetike filmova u ovogodišnjoj selekciji?

– Vizuelno rešenje festivala kreirala je dizajnerka Vesna Pešić Becha, koja je već u nekoliko navrata ranijih godina uradila sjajna rešenja plakata za naš festival. Ideja je bila da plakat povežemo sa godišnjicom '68. u svetu a onda je prava asocijacija bila na čuveni fotos iz filma „Rani radovi“, ovogodišnjeg laureata Nagrade za životno delo Želimira Žilnika. Svakako da postoji jedna energija '68, revolucionarno-utopijska koja je značajna inspiracija ljudima koji prave Autorski festival, ali tu ne postoji bitna razlika u odnosu na prošle godine. Tako je bilo i kada smo pre dve godine počasnno prikazali „Slatki film“ Makavejeva, i kada smo festival otvorili sa Loučovom optužnicom protiv liberalnog kanibalizma, izvršnim filmom „Ja, Danijel Blejk“. I ove godine ta linija je živa, možda još više u filmovima koji dolaze iz našeg, balkanskog regiona.

Šta vas je privuklo filmu „Kradljivci“, zašto ste odlučili da ovaj film otvori festival?

– „Kradljivci“ su očaravajući film iz više razloga. Koreda preokreće naše uvreženo viđenje jednog visokorazvijenog, visokotehnologizovanog društva kakvo je Japan. Pokazuje nam Japan iz ugla sirotinje, ljudi sa ponora; u isti mah vraća nepatvorenu emociju i empatiju u savremeni, prilično sterilni svetski film. (Početkom '70-ih godina prošlog veka napravio je Kurosava film Dodeskaden, jedno od prvih dela u celini posvećenih životu u slavovima, na rubovima megalopolisa – i tu bi se mogla povući zanimljiva paralela sa „Kradljivcima“. Druga je nesumnjivo paralela sa filmovima italijanskog neorealizma: to je ponovo otkrivena poezija malog, svakidašnjeg preživljavanja. Sa druge strane, Hirokazu Koreda je već autor značajnog, prepoznatljivog opusa, njegove filmove „Lutka na nadvuavanje“, „Kakav otac takav sin“, „Posle oluje“ imala je ranije prilike da vidi i naša publika na FEST-u i Autorskom festivalu. Tako da je Zlatna palma u Kanu možda i najmanje bitan razlog što ovaj film otvara festival.

Kako generalno ocenjujete produkciju ovogodišnjeg festivala i recimo njegovu poziciju danas u svetu?

– O nekom mestu u svetu bilo bi sarkastično govoriti za festival koji ima budžet manji od 50 hiljada evra, (druga je stvar to što funkcionišemo bolje od nekih ovdašnjih festivala koji operišu sa nekoliko puta većim budžetima). FAF je definitivno izborio svoje mesto među beogradskom publikom, umetnicima i intelektualcima, kao i na kulturnoj mapi Beograda, pa i među značajnijim sineastima iz našeg regiona. Da li će tu poziciju i održati, zavisi pre svega od toga hoće li i u kakvom obliku kultura ovde opstati u narednih petnaestak godina.

Da li neki od izabranih filmova prave iskorak u filmskom izrazu, odabiru teme ili u nekom drugom aspektu?

– Značajnijeg iskoraka u izrazu možda ima u programu Bande a part – radikalni autorski film koji je pravio reditelj Vladimir Perišić. Za mene, iskorak može biti i ako nam autor bitno izmeni perspektivu, utvrđeni pogled na jedan svet i njegove vrednosti, provocirajući nas time da i vlastita iskustva i vrednosti preispitujemo: takvi su sigurno filmovi Lasla Nemeša („Suton“), H. Korede („Kradljivci“), Ž. Žankea („Pepeo je najčistije belo“)...

Ovogodišnji FAF će obeležiti nekoliko domaćih premijera. Kako ocenjujete ova ostvarenja i kakva je njihova pozicija u odnosu na ostale filmove u selekciji?

– Neki od domaćih filmova našli su se u konkurenciji za nagradu „Aleksandar Saša Petrović“, tako da će se i u tom odmeravanju možda bolje videti njihova pozicija u kontekstu savremenog autorskog filma u svetu. Domaća ostvarenja na 24. FAF-u su izrazito kritički intonirana, angažovana u otkrivanju potiskivane prošlosti (kakav je „Teret“ O. Glavonića) ili u sagledavanju celine devastiranog društva („Ti imaš noć“, crnogorsko-srpska koprodukcija Ivana Salatića). Na jedno poetizovano, bajkovito viđenje današnjice ko-

O nekom mestu u svetu bilo bi sarkastično govoriti za festival koji ima budžet manji od 50 hiljada evra (druga je stvar to što funkcionišemo bolje od nekih ovdašnjih festivala koji operišu sa nekoliko puta većim budžetima)

I Žilnik i Tirnanić su nezaobilazna imena za istoriju crnog talasa i Novi jugoslovenski film uopšte, s tim što su se i jedan i drugi razvijali i van tih okvira

„Kradljivci“ su očaravajući film. Koreda preokreće naše uvreženo viđenje jednog visokorazvijenog, visokotehnologizovanog društva kakvo je Japan. Pokazuje nam Japan iz ugla sirotinje, ljudi sa ponora; u isti mah vraća nepatvorenu emociju i empatiju u savremeni, prilično sterilni svetski film

Srđan Vučinić

je ipak izbegava zamke eskapizma nalazimo u filmu „Granice kiše“ (korežija Vlaste Sudara i Nikole Mijovića). Na smelo preokračanje granica dokumentarnog filma, u propitivanju čoveka i njegovih granica nalazimo u filmu „Speleonaut“ Sonje Đekić koji će imati svetsku premijeru u glavnom programu festivala. Kada svemu tome dodamo i srpsku premijeru Žilnikovog ostvarenja „Najlepša zemlja na svetu“ – složićemo se da je selekcija domaćih filmova jedna od najboljih u zadnjih desetak godina FAF-a.

Nedavno je Filmski centar Srbije objavio knjigu vaših eseja „24 sličice u sekundi“ u kojoj, moguće, zbog samog koncepta nije obrađen opus Želimira Žilnika, ali postoji esej o Bogdanu Tirnaniću. Kako vidite značaj ove dvojice autora za našu kinematografiju i kulturu uopšte?

– I Žilnik i Tirnanić su nezaobilazna imena za istoriju crnog talasa i Novi jugoslovenski film uopšte, s tim što su se i jedan i drugi razvijali i van tih okvira. Tirnanić je izrastao u jedno od najljucidnijih pera u našem novinarstvu XX veka, dok je Žilnik zahvaljujući međunarodnoj karijeri i reputaciji znatno proširio polje svoga delovanja – to smo pokušali da predstavimo i ovim programom Žilnikova Internacionala (koji sam radio sa filmologom Gregom Dekjurom, ekspertom za crni talas i istočnoevropsku kinematografiju). Taj reprezentativni izbor iz Žilnikovog dela pomaže da ga sagledamo i kao svetskog autora, onoga koji se svojim osobenim stilom doku-fikcije bavi ljudima sa margine, ljudima u nevolji bez obzira na meridian, rasu ili vremensku epohu iz koje dolaze.

Žilnik je osvojio brojna priznanja i nagrade ovde i u svetu ali retko kada su njegovi filmovi prikazivani na televiziji. Smatrate li da je uprkos priznanjima Žilnikov opus za širu publiku i dalje nedovoljno poznat?

– Koliko znam, Žilnik je popularan među mlađim filmskim autorima kod nas, i to je veoma važno. I u Sarajevu na festivalu, jedna rediteljka iz Turske sa kojom sam razgovarao prvo je spomenula njega od svih reditelja sa jugoslovenskog prostora; slično je i na američkim univerzitetima gde Žilnik gostuje sa svojim filmovima. To znači da njegov stil, njegova poetika nastavljaju da provociraju i privlače interesovanje, što je možda najbitnije. Na drugoj strani, „popularnost“ o kojoj govorite, u današnjoj Evropi sve je ređe i sve teže rezervisana za umetnike, a u još težoj situaciji su oni koji dolaze iz Istočne Evrope i eks-Jugoslavije. Žilnikov opus postavio je da živi kroz nove teme i nove aktere, u izmenjenom kontekstu aktuelnih migracija, to će se videti i u novom njegovom filmu „Najlepša zemlja na svetu“ koji prikazujemo u glavnom programu.

Koje filmove biste na ovogodišnjem FAF-u preporučili i zašto?

– Preporučio bih filmove koji su me najviše iznenadili, možda čak i zbunili u nekom trenutku. Takav je nesumnjivo „Suton“ L. Nemeša, jedan kafkijanski lavirint u koji upadamo zajedno sa glavnom junakinjom, u kojem sa rasplitanjem sižea svet postaje sve neprozirniji, a njegovo ustrojstvo sve zagonetnije. Preporučio bih i one koji slobodno prekoračuju okvire, mešajući dokumentarno sa igranom fakturom, takav je Salatićev „Ti imaš noć“, u kojem jedan arhivski snimak okuplja i daje smisao rasutim igranim fragmentima; takav je i „Speleonaut“ Sonje Đekić koji čini da dokumente započnemo da doživljavamo kao igranu strukturu... ▲